

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Credința.

Isus va părăsi pământul, de aceea vrea, ca învățăceii săi, când nu va mai fi cu dânși să aibă credință cu privire la cererile lor îndreptate către Tatăl. Le expune puterea nemăsurată a credinței, când le spune: „*adevăr zic vouă, de veți avea credință cât grăunțul de muștar, veți zice muntelui acestuia: treci de aici acolo și va trece și nimica nu va fi vouă cu neputința.*“

Pentru ce a iubit Tatăl pe învățăcei? Pentru că au crezut în Hristos, L'au iubit și au crezut că dela Tatăl a venit. Credința în Isus Hristos i-a hărăzit lor iubirea Tatălui. Dacă credința ne conduce la Tatăl, să L rugăm în numele lui Isus, să ne de-a credință adevărată, vie cum a fost a învățăceilor.

Ce-i credința? Biruință, care biruește lumea. Biruință peste împărății regești, săbii, lei răgitori, boale, armate inamice, umiliri,

pierderi, prinsori, moarte, păcat și peste iad. Credința este baza tuturor lucrurilor, in care nădăjduim, este arătarea lucrurilor, pe care nu le vedem.

Ce nădăjduim? Doar lucruri, care se nimicesc mai de vreme ca trupul trecător? Împărăția credinței nu-i din lumea aceasta. Unde-i Roma, care a stăpânit cândva lumea? Unde sunt împărății puternici, la strigătul cărora țări și tronuri s'au prăbușit? Cartea istoriei s'a făcut mai vastă cu câteva pagini, dar din fiecare șir al ei strigă către noi adevărul, că nu-i coroană, a cărei strălucire să nu fie mistuită de vreme. Unde-i împărăția cerului? Acolo unde toate timpurile se contopesc într'o veșnicie nesfârșită; credința se ridică peste morminte, peste nimicire. Credința este baza nădejdi, dar numai lucrurile, care ies din cadrele lumii trecătoare, sunt vrednice de nădejdea noastră.

Credința este lumina, care ne arată lucrurile ne-

văzute. Aprinde în noi dor arzător după coroana cea nevestejită, fericirea trainică, pacea eternă și după vederea lui Dumnezeu. Dar cum omul nu poate să aprindă lumina soarelui strălucitor, așa nu poate să aprindă nici lumina credinții. Credința este lumină din lumină, dar Dumnezeiesc, care se aprinde în noi prin darul botezului. — Credința este lumina, din care eradiază — ca din cerul senin — deja aici fericirea aceea, carea nu s'a văzut de ochi omenești; din care răsună bucuria aceea, pe care ureche omenească n'a auzit-o.

Credința este putere. Aud cuvântul lui Isus: „Credința ta te-a mântuit.“ Așa vorbește El către păcătoși și către drepti. Credința este puterea, care pe cei păcătoși îi împacă cu Cel mai Sfânt, pe cei drepti îi îndreptează și mai mult.

Credința l-a condus pe sf. Pavel — ca pe un miel la Damasc, unde a plecat cu intențiile unui lup răpi-

tor ; credința l-a condus pe el prin închisori și prin pericole de moarte ; credința a făcut, ca să se distrugă ploaia de bețe, care a căzut cu lovituri grele pe spatele lui ; de trei ori a suferit naufragiu, dar nici odată în credința sa.

Ca pe sfântul Pavel, așa ridică pe oricare om credința de pe pământ la cer sau cerul îl coboară în sufletul omului și face, ca pustiul să devină paradis. Credința aduce liniște în inimile strâmtorate, tărie între suferinzi, spaimă în palate, veselie în colibe, știință în școale, dreptate în sălile justiției, vitejie în sufletul combatantului, umilință și prudență în internul regilor, părere de rău păcătoșilor, mângâiere intristaților, pace celor învrăbiți, nădejde în oara morții, pace morților și iubire tuturor.

* * *

Vreți să vă iubească Tatăl ? Să credeți că Isus dela El a venit. Credeți, credința vă va ajuta. Să privim la Isus, ca la începutul și sfârșitul credinței noastre, care în loc de bucurii și-a ales moartea crucii și acuma șede la dreapta Tatălui în mare mărire. Vreți să fiți părtași fericirii Lui ? Credeți !

Mismar.

Maria din Magdal.

Viața Sfintei Magdalena, a Mariei din Magdal e viața însăși a omenirii perdută prin păcat și mântuită prin pocăință desăvârșită, printr'o credință neșovăitoare, prin cea mai sinceră părere de rău, prin iubirea cea mai adâncă și curată care o îngenunchie la picioarele lui Isus Hristos spălându-le și sărutându-le, ștergându-le și iarăși sărutându-le, nemai ogoindu-se din plâns.

Isus nu se cutremură de desgust la atingerea păcătoșului, nu-l umilește, nu țipă în gura mare, nu-l îndepărtează spre a reliefa mai mult candoarea sa proprie, nu atrage rușinea și insulta asupra lui ci cu îngăduință desăvârșită de sfânt acceptă gingașele-i și umiltele-i servicii izvorite din credință și iubire : „Iartă-ți-se păcatele tale... Credința ta te-a mântuit... Mergi în pace !”

Pentru această omenire păcătoasă, dragostea dumnezească s'a umilit, s'a făcut om, a pățimit și s'a îngropat... și a înviat...

Cei păcătoși, reveniți la credință, numai ei simt

fiorul că sunt înviați, sunt creați încă odată ; din neantul păcatului se ridică cu făclii luminoase...

Maria din Magdal a fost purificată din prima clipă în care Isus și-a plecat ochii asupra ei. Privirea Lui a fost flacăra sub care s'a prefăcut în scrum toate vișiile, toate năruirile proaste, toate năzuințele afrodisiane. Prezența Lui a fost pentru Dânsa ca o neconținută sfântă împărtășanie, sorbind sfințele haruri care au prefăcut-o în creatură sfântă. Razele Dumnezeirii i-a cicatrizat rănilor.

Atât a prețuit-o și iubit-o Domnul pe păcătoasa din Magdal, ca pe însăși omenirea. Magdalena e exemplul pe care El i-o pune în față : ea e oglinda ei. Omenirea nu se poate ridica decât numai prin „Domnul.” „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl fără numai prin mine.”

Ei însăși, pentru credința ei : „Doamne, de-ai fi fost aici, fratele meu n'ar fi murit,” i-a dat pilda strălucitei învieri a lui Lazăr trezit din neantul morții, din putreziciunea mormântului, după patru zile de zăcere în întunec. A fă-

cut-o să simtă mângăierea pământescă a învierii fratelui, a făcut-o să presimtă ce va fi cu marea minune a învierii Domnului pentru destinul omenirii: moartea păcatului, învierea sufletească, triumful luminii asupra întunerecului, triumful gloriei dumnezeiești. Domnul i-a îngăduit să stea la picioarele Crucii alături de Prea-Sfânta Vergură, alături de „Imaculata Concepțiune.” Ei i s'a arătat Domnul pentru întâia oară, după înviere. Dumnezeu a răsplătit-o pentru adevărata-i pocăință. Dumnezeu a venit în lume pentru „Magdalena,” pentru „păcătoși,” pentru omenirea căzută în păcat. Sfințirea celor răi e opera pentru care Fiul a fost trimis pe pământ. De aceea El cu Prea-Sfânta sa Maică îngăduie imediat în apropierea lor pe cei înviați din păcat.

O. C.

Personale. R. Domn *Ioan Mihalyi* cleric absolvent din Sighet în ziua de 29 Iulie a. c. s'a cununat cu Domnișoara *Elisaveta Chira*. Nouilor căsătorii le dorim cele bune.

Adorația.

Zice cineva: este operă sau instituție, ca sf. Euharistie? Nu numai spiritual este Isus Hristos de față, ci El însuș, cu simțimentele primei seri, sfinte, tainice, saturate de iubire. Sufletu-i este nor; ploaie de daruri și fulgere ies din el. Sentimentul principal îi este dragostea, care nu se poate despărți. Despărțirea pentru El este chin și patimă. Dar dragostea Lui biruește: „ca amintire ne lasă prezența Lui tainică, sfântă.”

Semnul dragostei este răbdarea și stă patima. Pe masă pâinea și vinul și privirea Lui sufletească vede perspectiva unei nopți tragice și a unei zile plină de chinuri. Vede pe Iuda apropiindu-se cu ostașii ... Vede patimi nesfârșite ... Vede crucea ... Aceste toate nu pot să stingă dragostea Lui față de oameni.

Patimile lui Isus au luat sfârșit în ziua învierii. Dar în sf. Euharistie noi patimi și suferințe pun la încercare dragostea lui Isus, care și în Euharistie rămâne dragoste tare. Căci unele suferințe, mai exact, umilințe, sunt alese de El însuși, iar pe care i le priciunește răutatea omului, pe acele le îndură cu bucurie.

Ce umilințe ia Isus asupra sa în sf. Euharistie? El a voit ca Euharistia să fie mereu inoirea și repețirea Golgotei. Mai mult, aici este și mai mult despoiat de mărirea sa, ca în suferințele sale. Căci la intruparea sa părăsește raiul. Prin natura sa omenească este mai mic ca

Tatăl. (Tatăl meu mai mare este Ioan 10. 28.) În sf. Euharistie — se pare — se micșorează pe sine întru atâtă, că — la vedere — este mai puțin și decât omul. Doar apere ca, mângăiere simplă, neinsuflețită. Pe cruce a ascuns numai dumnezeirea aici ascunde deodată și omenirea sub forma simplă a pâinei. Hristos Isus alege forma cea mai neprețioasă și în acest mod voluntar se expune barbariei, răcelii, indiferenței omului, căci așa este privită bucată de pâine albă, despre care zice Isus: *acesta este trupul meu.*

Isus Hristos ne arată dragostea sa în toată măreția ei atunci, când afară de umilințele luate de bunăvoie, de nouăsprezece veacuri supoartă insultele oamenilor.

Cât suferă El din partea aceluia, cari se cuminecă cu nevrednicie, cari silesc nesfârșita Sfinfenie să între în inimă spurcată!

Ce să mai zicem despre ireverența, cu care L' tratează credincioși și necredincioși în și afară de biserică? Și Hristos totuși zice: *Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*

În mânia-i sfântă, cu tunete și fulgere ar trebui să pedepsească, atunci când vine în apropierea inimilor vinovate, — dar nu procedează așa. Se dă de totului sufletelor blânde și credincioase și prin pilda acestora începe războiul de extirpare al răului.

El suferă, suferă mereu pentru noi. Așteaptă ca să L' mângăiem. Mângăierea ce li putem

da noi este iubirea. Cât de înălțător, când vedem în fața sf. Sacrament garda de pază a lui Isus, — pe adoratori. În Biserica noastră încă nu este dezvoltată îndeajuns cultul euharistic, deși ar trebui să fie centrul vieții noastre sufletești, căci este esența ritualului întreg. E atât de supărător, când vezi lumea îngenunchind în fața icoanelor sfinților, iar altarul, tronul lui Isus, stă părăsit.

Cât de ușor ar suporta Isus singurătatea exilului său de pe tabernacul, dacă acesta ar fi încunjurat de oameni conduși de iubire! Câtă mângăiere ar avea, dacă oameni conștii de prezența Sa s'ar ruga neîncetat în fața altarului, ca să suplinească răutatea lumii! Dacă omul ar răsplăti dragostea Lui cu dragoste!

Pe altar așteaptă El și ne chiamă: veniți la mine!

Inceputuri bune să fac în multe părți. Așa în Sighet prima Duminecă din fiecare lună este consfințită sf. Euharistiei. În aceasta zi se face adorație de ziua întregă. Cei 32 de credincioși, cari au înțeles momentozitatea cultului euharistic, dimineața dela 8 până seara la

7, schimbat fac garda de onoare a Regelui Regilor.

Să dea Domnul, ca cei chemați să înțeleagă, că fără cultul euharistic, tot ce se face este clădit pe nisip, pentrucă lipsește centrul, de care este legat totul, care este baza activității în domeniul sufletesc.

Titu Berinde.

† **Timiș Petru**, primarul comunei Borșa și curatorul Bisericii din Borșa—Repedea a repausat. A fost creștin adevărat. Muncii și priceperii lui se poate mulțumi în mare parte, că în anul 1925 s'a putut ridica o biserică în parohia nou înființată Borșa-Repedea. A fost înmormântat cu participarea creștinească a multora. Dumnezeu să'l odihnească cu dreptii!

Sfințire de cruce la Vad. În parohia Vad, prin intervențiile și ajutorul *Domnului Vasile Niștor* economul orașului Sighet s'a îngădit cimitirul, ridicându-se acolo și o frumoasă cruce de metal. Aceasta cruce s'a binecuvântat din partea Reverendisimului *Ilariu Boros*, vi-

car episcopal, cu asistența Prea Cuviosului *Părinte Luctân Pop*, preot în Vad și a preotului *Titu Berinde* din Sighet. Au predicat cei din Sighet în fața a miilor de credincioși. Încă nu s'a văzut nici odată — la parohiile satelor noastre — adunată într'un loc o mulțime atât de mare. Să dea Domnul, ca crucea acum binecuvântată să fie simbolul unirii între credincioșii de acolo și semnul biruinței asupra ispitelor. Aceasta cruce va sta de veghe pururea și ei în acest semn vor învinge.

Oficiul vicarial Sighet.

No. 90—1934.

Cătră ven. oficii parohiale din vicariat.

Vă invităm, ca fără amânare și cu precădere să ne înaintați raport despre starea religioasă-morală din parohie și despre ori ce mișcare, chiar și neînsemnată, ce sa făcut în detrimentul Bisericii noastre.

Oficiul vicarial.

Calendar săptămânal.

5 — 11 August 1934.

5. Dumineca X. d. Rusalii Ap. I. Cor. 4,

9, Ev. Mat. 17, 14, M. Eusignie.

6. Luni. Schimb. la față.

7. Marți. M. Pulcheria † 453.

8. Mercuri. Ep. Emilian.

9. Joi. Ap. Matia.

10. Vineri. M. Laurențiu.

11. Sămbătă. M. Euplu.

„Schimbarea la față a lui Hristos mai înainte sa o întimpinăm, luminat serbând credincioșii înainte serbarea și să strigăm: „Sosit-a ziua dumnezeestii veselii, se suie în muntele Tavorului Dispunătorul, sa strălucească frumseța Dumnezeirii sale.”

Schimbatu-te-ai la față în munte Hristoase Dumnezeule, arătând învățăcelilor tăi mărirea ta, pe cât puteau. Strălucească și noua păcătoșilor lumina ta cea pururea fiitoare, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, datatoare de lumina, mărire ție. Trop. înainte sărb. și sărb.